

כל הבשר פרק שמיני חולין

קה.

עין משפט נר מצוה

א ב מיי פיע מהל
מלכות אקרות הל' כו
טושי' יד סימן פט ט"ז
יא ג מיי שם הל' כח טור
ש"ע יד סי' פט טעף
ה:
יב ד מיי שם הל' כו
טושי' שם טעף ג:
יג ה ו מיי שם הל' כח
טושי' שם טעף ה:
יד ז מיי פ"ו מהלכות
נדרות הל' ג סגמ
טושי' ח טור ש"ע אל"ס סי'
קנה טעף ח ונדר אל"ס
עוד נדרות פ"ח דף מדל:
טו ה מיי שם טעף
הגהות וצ"ח סגמ
שם טושי' אל"ס סי' קפא
טעף ה:
טז ט מיי שם הל' ג סגמ
שם טושי' אל"ס סי'
קנה טעף ה:
יז יו מיי שם הל' טו:
יח כ ל מיי שם סגמ שם
טושי' אל"ס סי' קפא
טעף ג:
יט מ מיי שם סגמ שם
טושי' אל"ס סי' קס
ט"ו:
כ ב מיי שם טושי' אל"ס
סי' קפא טעף ג:

שיטה מקובצת

א) אתו איש סכרוה אמר
אשכחתינהו לכולהו:

ריבוי גרשום

ב"ש אומרים מקנה.
כלומר בפת: ואי בעי
תימא מר אמר חדא ומר
אמר חדא ולא פליגי.
כלומר ב"ש אומרים מקנה
זו היא הפה ב"ה אומרים
מדיח אלו ידיו אבל בפה
מורו ב"ה לב"ש דאין
קנות הפה אלא בפת:
בשר של בין השנים
מהו. כלומר אם יש
לו בשר בין השנים
מהו שיאכל בבניה: פתכא
דאפתא. כלומר עץ גדול:
פתכא דאופי. משאו של
עצים היה נושא לביתו
בלא ידיעתו דאבי: אמר
ליה כבר קדמוך רבנן.
כלומר רבנן דאמרי דמאן
סריד נכסי מישתבחי ביה
איסתרא קדמוך דאנא
חזיתוך דאי לא הוה
חזיתוך היית מגנבוי ממני:
חזא צינורא דבדקא.
כלומר א) רבוע ארעא
רשפי מיא לארעיה:
מצוה לגבי רשות חובה
קרי לה: ניטלין בין בכלי
בין על גבי קרקע. כלומר
בין שמקבלין אותו בכלי
בין שניטלין ע"ג קרקע:
אחרונים אין ניטלין.
א"כ מקבלין אותן המים
ששופכין על הידים בכלי
דבעיין למיטר קמן דרתי
רעה שורה עליהן ואמרי
לה אין ניטלין ע"ג קרקע:
איכא ביניהו קונסא כו.
כלומר דמקבלין אותו ע"ג
חתיכה של עץ למד' אין
ניטלין אלא בכלי ע"ג
קונסא לאו כלי הוא למד'
דאין ניטלין ע"ג קרקע
ע"ג קונסא שפיר דמי:
בין בחמין בין בצונן.
כלומר בין ממים חמין בין
ממים צונן: לא שנו אלא
שאין היד

אילימא ב"ש אומרים מקנה ולא בעי מדיח. פירש בקונטרס שהקינוח יפה מן ההדחה ולא הוזכר כאן הדחה וצ"ה אומרים מדיח ולא בעי מקנה ולא סגי ליה בקינוח אלא מדיח זמנים והוא עיקר ואינו לרצון קינוח ולא בעי אלא מקנה ולא מדיח מדיח ולא מקנה ועוד אמאי דחיק לאסקוי ללא פליגי לימא לזבית שמאי עדיף קינוח וזית הלל סברי דאף אדמה לחודה סגי כמו בקינוח לחודה לכן נראה דפשיטא ליה למסדר הש"ס להדחה עדיף מקינוח והכי פירושא זית שמאי סברי מקנה ולא בעי מדיח כלומר בקינוח סגי אע"ג דגרע ולא בעי מדיח דעדיף וצ"ה סברי מדיח לחודה זעין והסתא הוה ליה למימר ולא סגי במקנה דגרע דאף אידי דנקט לז"ש ולא בעי נקט נמי לזבית הלל והסתא הוה ליה למיפרך אס כן הוה ליה מקולי זית שמאי ומחומרי ז"ה אלא דלית ליה פירכא אחריתי ולא מני לשנויי דזית שמאי תרתי בעי ונקט מקנה והוא הדין דבעי מדיח צהדיה וזית הלל סברי דסגי בחד או מדיח או מקנה דאס כן הוה ליה לזבית הלל למינקט מקנה דהווי רבותא טפי דגרע ממדיח:

מקנה וה"ה למדיח. תרווייהו

זעין כדפי' בקונט' וכ"פ ר"ח: **לסעודתא** אחרייתא אבינא. לאו כסעודתא שרביית לעשות אחת שחריית ואחת ערבית אלא אפילו לאלתר אס סילק השולמן וזיך מותר ללא פלוג רבנן:

מים ראשונים מצוה ואחרונים

חובה בו. צנורות צנוף פרק אלו דברים (דף נג: ושם) דריש תרווייהו מקרא מוהתקדשתם אלו מים ראשונים והייטם קדושים אלו מים אחרונים ואסמכתא צנלמח הוא דהא טעמא דמים אחרונים הוא משום מלח סדומית כדאמר בסמוך ואנו לפי שאין מלח סדומית מניי ציינו לא נהגו זמנים אחרונים והכי נמי כי דריש התם כי קדוש זה שמן שהיו סקין את ידיהו להעביר את הוהמתא הוה אסמכתא ללא מניי צשום מקום שהיה שמן לא חובה ולא מנחה והא דאמר התם כשם שהמנוחה פסול לעבודה קן ידים מוהמות פסולין לצרכה היינו להם שהיה הדבר עליהם חובה ליטול אחר סעודה לפיכך נחשבות כמוהמות ורצין להקדים וליטול קודם צרכה וא"ת למאי נפקא מינה הא דראשונים מנחה ואחרונים חובה מה לי מנחה מה לי חובה הא תרווייהו חובה דקמתי צברייתא ולא רשות ואומר רבינו תם דפסקא מינה לענין מלחמת הרשות דמין צ"פ דעירובין (דף י"א.) דפטורין מרחיילת ידים וקאמר רב חייל בגמ' לא שנו אלא מים ראשונים אצל אחרונים לא דאמר רב יהודה צריה דרב חייל מפני מה אמרו מים אחרונים חובה מפני ששללה סדומית כו וצנלכות גדולות פירש דראשונים שהם מנחה משום סך תרומה טעונין

אילימא זים שמאי אומרים מקנה. פיו: ולא מדיח. זמנים שהקינוח יפה מן ההדחה ולא הוזכרה כאן הדחה: **וזים הלל אומרים מדיח ולא בעי קינוח.** דלא סגי ליה בקינוח אלא מדיח זמנים והוא עיקר ואין לרצון קינוח: **אין קינוח פה.** להכשיר לאכול צמר גבינה:

אילימא בית שמאי אומרים מקנה ולא בעי מדיח ובית הלל אומרים מדיח ולא בעי מקנה אלא הא דאמר רבי זירא אין קינוח פה אלא בפת כמאן כב"ש אלא בית שמאי אומרים מקנה ולא בעי מדיח ובית הלל אומרים אף מדיח^ה הווי ליה מקולי בית שמאי ומחומרי בית הלל ולתנייה גבי קולי בית שמאי וחומרי בית הלל אלא בית שמאי אומרים מקנה והוא הדין למדיח וב"ה אומרים "מדיח והוא הדין למקנה מר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי גופא אמר רבי זירא אין קינוח הפה אלא בפת והני מילי בדחימי אבל בדשערי לא ודחימי נמי לא אמרן אלא בקריא אבל בחמימא משטר שמרי והני מילי ברכיכא אבל באקושא לא והלכתא בכל מילי הווי קינוח לבר מקמחא תמרי וירקא בעא מיניה רב אסי מרבי יוחנן כמה ישהה בין בשר לגבינה א"ל ולא כלום איני והא אמר רב חסדא: **אכל בשר אסור לאכול גבינה וגבינה מותר לאכול בשר אלא כמה ישהה בין גבינה לבשר א"ל ולא כלום גופא אמר רב חסדא אכל בשר אסור לאכול גבינה גבינה מותר לאכול בשר אמר ליה רב אחא בר יוסף לרב חסדא בשר שבין השינים מהו קרי עליה ה"בשר עווננו בין שיניהם אמר מר עוקבא אנא להא מלחא חלא בר חמרא לגבי אבא דאילו אבא כי הוה אכל בשרא האידנא לא הוה אכל גבינה עד למחר^ה עד השתא ואילו אבא בהא סעודתא הוא דלא אכילנא ולסעודתא אחרייתא אכילנא אמר שמואל אנא להא מלחא חלא בר חמרא לגבי אבא דאילו אבא הוה סייר נכסיה תרי זמני ביומא ואנא לא סיירנא אלא חדא זימנא שמואל למעמיה דאמר שמואל מאן דסייר נכסיה כל יומא ומשכח אסתירא אביי הוה סייר נכסיה כל יומא ויומא אמר ליה הני להיכא אמר ליה לבי מר אמר ליה^ה כבר קדמוך רבנן רב אסי הוה סייר נכסיה כל יומא אמר היכא נינהו כל הני אסתירי דמר שמואל יומא חד הוא צינורא דבדקא בארעיה שקליה לגלימיה כרכיה אותביה בגוה רמא קלא אתו אינשי סכרוה^ה א) אשכחתינהו לכולהו איסתרי דמר שמואל: אמר רב אידי בר אבין אמר רב יצחק בר אשיין ימים ראשונים מצוה ואחרונים חובה מיתבי מים ראשונים ואחרונים חובה רשות חובה קרי לה גופא מים ראשונים ואחרונים חובה אמצעיים רשות ואשונים נוטלין בין בכלי בין על גבי קרקע אחרונים אין נוטלין אלא בכלי ואמרי לה אין נוטלין על גבי קרקע מאי בינייהו איכא בינייהו קונסא מים ראשונים נוטלין בין בחמין בין בצונן אחרונים אין נוטלין אלא בצונן מפני שחמין מפעפעין את הידים ואין מעבירין את הוהמתא: מים ראשונים נוטלין בין בחמין בין בצונן: אמר רב יוסף בר ינאי לא שנו אלא שאין היד**

סולדת צרכה אצל אחרונים שהם לצורך אדם משום מלח סדומית אין טעונין^ה בצרכה^ה ומכאן כח צרכה^ה שאין לצורך על קריאת שמע שלפני מטמו אשר קדשנו צנלמחי וזונו לקרות שמע ואס תאמר אמצעיים כגון בין גבינה לצמר שהם לצורך מנחה יהיו טעונין צרכה ו"ל דאין זה כי אם הכשר לחילה כמו ניקור חלב ומליחת צמר:

א) (לעיל נב: וש"ע) ט) נשי פרישי תנתי כ: ד"ה (סו"ק) א) שנת יט. כ"ב קפ"ו. ד) ז"ל אחר ד"ה לנפיקו. א) ונשי' חוס' שנת כה: ד"ה חובה. ז) ממלך על שמע על זה מדברי המוס' כי אם אזהר גליון ועטו הסופרים וכתבוהו בפניו מהר"מ.

תורה אור השלם

1. הבשר עווננו בין שניהם יסרך יגרת אף? קרה קצם אין זה בעם מקרה רבה מאד: במדבר ר"ג

הנהגות הב"ח

א) נב' למחר כי השפא:
ב) שם סכרוה אמר אשכחתינהו:

לעוי רש"י

אשכחתינהו ואיבולג"ט. מרתיה.

א) אולי י"ל דפחת הגדר וטעמי מיל' לאשתי.